

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **RNDr. Z. Š.**, zast. JUDr. Jaroslavou Moravcovou, advokátkou, se sídlem Pardubice – Semtín, čp. 81, Pardubice, proti žalovanému: **Zeměměřický a katastrální inspektorát v Pardubicích**, se sídlem Čechovo nábřeží 1791, Pardubice, za účasti osob zúčastněných na řízení: I) J. K., II) J. K., III) A. Š., IV) Bydlení Pardubice s. r. o., IČO: 060 38 026, se sídlem Za Bažantnicí 51, Poděbrady, V) BARTH Reklamka a.s., IČO: 252 56 181, se sídlem Hůrka 1798, Pardubice, VI) V. Š., proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 10. 2021, č. j. ZKI PA-O-023/00917/2021-16, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 5. 4. 2022, č. j. 52 A 72/2021-60,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků ani osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Shrnutí předcházejícího řízení

[1] Žalovaný shora označeným rozhodnutím zamítl odvolání a potvrdil rozhodnutí Katastrálního úřadu pro Pardubický kraj, Katastrální pracoviště Pardubice (dále též správní orgán I. stupně), ze dne 21. 6. 2021, č. j. OR-526/2021-606-5 (dále též prvostupňové rozhodnutí). Tímto rozhodnutím bylo podle § 66 odst. 1 písm. h) ve spojení s § 102 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, zastaveno řízení o opravě chyby v katastrálním operátu vedené podle § 36 zákona č. 256/2013 Sb., o katastru nemovitostí (katastrální zákon). Důvodem pro zastavení řízení byla skutečnost, že o obsahově shodném

předchozím návrhu na opravu chyby v katastrálním operátu bylo pravomocně rozhodnuto v předchozím řízení, a to rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 6. 2. 2020, č. j. OR-836/2019-606-11 (dále též „původní rozhodnutí“), ve spojení s rozhodnutím žalovaného jako odvolacího orgánu ze dne 30. 4. 2020, č. j. ZKI PA-O-07-00227/2020/11.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 10. 2021 žalobu. Zpochybnil, že by předmět výše uvedených řízení o návrhu na opravu chyby v katastrálním operátu spočívající v zápisu zástavního práva byl shodný. Na základě sdělení Českého úřadu zeměměřického a katastrálního (dále též „ČÚZK“) ze dne 7. 12. 2020, sp. zn. ČÚZK-15500-2020-21, bylo prokázáno, že předmětem řízení v souzené věci bylo zástavní právo A. Š. k nemovitostem v k. ú. Pardubice zajišťující nevypořádanou dědickou pohledávku ve výši 14.000 Kč. Toto sdělení bylo v prosinci 2020 dáno správním orgánům na vědomí, není tudíž pravdou, že by nebyl uveden žádný nový důkaz odůvodňující vyhovění žádosti žalobce o opravu chyby. Zástavní právo A. Š. spolu se zajištěnou pohledávkou bylo dědictvím, o výši dědické pohledávky měl proto rozhodnout soud, nikoli správní úřad či notář bez pověření soudem. Správní orgány lžou, že vymazání zástavního práva A. Š. bylo výsledkem šetření právních vztahů k zastaveným nemovitostem. Toto zástavní právo bylo vymazáno bez jakéhokoli podkladu, přičemž bez vypořádání dědictví nebyl výmaz zástavního práva možný. Vymazáním tohoto práva byla A. Š. svévolně připravena o dědictví, což správní orgány odmítají.

[3] Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích nadepsaným rozsudkem žalobu zamítl. Konstatoval, že je mezi účastníky nesporné, že v předchozím řízení o opravě chyby v katastrálním operátu bylo pravomocně rozhodnuto. Z porovnání předmětu obou řízení lze dospět k závěru, že předmět obou řízení, a tedy obou návrhů na opravu chyby v katastrálním operátu, je zcela shodný. K oběma návrhům na opravu chyby v katastrálním operátu byl přiložen stejný podklad, tj. stejná listina, na jejímž základě se oba navrhovatelé domáhali splnění jejich stejného požadavku, tj. zápisu zástavního práva ve prospěch A. Š., rozené K., a uváděli stejné důvody. Žalobce neuvedl žádné nové důkazy, které by mohly mít vliv na změnu předcházejícího rozhodnutí o opravě chyby v katastrálním operátu. V dané věci je podstatné nikoliv, jaká byla výše zajištěné pohledávky, ale jaký byl podklad k zápisu zmíněného zástavního práva, které bylo později vymazáno v souvislosti s komplexním zakládáním evidence nemovitostí a zejména pak na základě Prohlášení pro evidenci nemovitostí, které bylo opatřeno podpisem A. Š., rozené K. Jak návrh V. Š. na opravu chyby ze dne 30. 9. 2019, tak návrh žalobce ze dne 12. 4. 2021 obsahují stejný požadavek, jsou doloženy stejnými podklady a týkají se týchž nemovitostí.

[4] Žalobce neuvádí žádné nové skutečnosti a žádné nové důkazy, které by odůvodnily to, aby se katastrální úřad opětovně požadavkem na opravu chyby zabýval, když o původním návrhu bylo rozhodnuto. Výmaz předmětného zástavního práva byl doložen prohlášením pro evidenci nemovitostí, a právě to byl důvod pro zamítnutí návrhu v předchozím řízení o opravě chyby v katastrálním operátu. Ten byl uplatněn navrhovatelem V. Š., který byl vedle žalobce dalším dědicem po A. Š. V předchozím řízení byly uplatněny shodné argumenty a označeny shodné důkazy týkající se zmíněného požadavku na zápis zástavního práva, které uplatnil žalobce v nynějším řízení. Jednalo se o

pokračování

tvrzení o zfalšování podpisu A. Š. na zmíněném prohlášení, dále to byla argumentace týkající se postupu katastrálního úřadu při výmazu zástavního práva v souvislosti s postupem, který se týkal výmazu zástavního práva při komplexním zakládání evidence nemovitostí. Námitkami, kterými žalobce v žalobě zpochybňoval skutečnosti týkající se nezapsání zmíněného zástavního práva se krajský soud nemohl zabývat věcně, neboť v dané věci byl stěžejním důvodem pro zastavení řízení o návrhu na opravu chyby v katastrálním operátu jediný důvod, a to že o neevidování zápisu předmětného zástavního práva ve prospěch A. Š., rozené K., bylo již pravomocně rozhodnuto v předchozím řízení o opravě chyby v katastrálním operátu.

II. Obsah kasační stížnosti, vyjádření žalovaného a replika stěžovatele

[5] Žalobce (dále též „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností. Namítl nepřezkoumatelnost správních rozhodnutí, jakož i rozsudku krajského soudu. Z textu těchto rozhodnutí není zřejmé, které zástavní právo bylo jejich předmětem, zda se jedná o zástavní právo dle odevzdací listiny, zástavní právo dle kupní a darovací smlouvy či zástavní právo dle podkladové listiny. Krajský soud ignoroval, že v mezičase mezi vydáním původního rozhodnutí a nyní posuzovaného prvostupňového rozhodnutí byly žalovanému předloženy dva nezpochybnitelné důkazy toho, že předmět každého z těchto rozhodnutí je odlišný, tj. že předmětem nyní posuzovaného rozhodnutí bylo zástavní právo s výší zajištěné pohledávky 14.000 Kč s příslušenstvím. Žalovaný ani krajský soud nevysvětlil, proč odůvodňuje vymazání zástavního práva zánikem pohledávky ve výši 2.800 Kč, když zástavní právo se mělo týkat pohledávky ať už ve výši 2.800 Kč či 14.000 Kč, kterého se nikdy nikdo nevzdal a zajištěná pohledávka byla k datu výmazu mnohonásobně vyšší než samotná jistina. Krajský soud ani nevysvětlil, jak dospěl k závěru, že bylo v rámci II. etapy komplexního zakládání evidence nemovitostí prováděno šetření právních vztahů, když, jak sám konstatoval, nedisponuje jediným povinným písemným dokladem. Tvrzení krajského soudu, že předmětné zástavní právo bylo zapsáno do evidence nemovitostí, není ničím doloženo a je v rozporu s tvrzením žalovaného, že na listu vlastnickém nebyl nikdy proveden žádný zápis předmětného zástavního práva. Žalovaný ani soud nevysvětlili, kdo a na základě čeho svěřil katastrálnímu úřadu pravomoc rozhodovat o dědictví občanů a proč pokládají výmaz zástavního práva za správný a zákonný.

[6] Žalovaný i krajský soud ztotožnil předmětné zástavní právo dle odevzdací listiny č. DI 199/30, tj. řádně zaknihované zástavní právo A. Š. k pozemkům v k. ú. P. zajišťující pohledávku ve výši 14.000 Kč s příslušenstvím s nezaknihovaným, a tedy neexistujícím zástavním právem k pozemkům v k. ú. P. dle tzv. Kupní a darovací smlouvy, zajišťující pohledávku ve výši 2.800 Kč s příslušenstvím, a se zástavním právem dle prohlášení pro evidenci nemovitostí k pozemkům v k. ú. spojil zajišťující pohledávku ve výši 2.800 Kč bez příslušenství. Jde však o tři různá zástavní práva co do výše zajištěné pohledávky, co do zástavy o dvě různá zástavní práva a co do zaknihování o dvě různá zástavní práva. Není pravdivé tvrzení žalovaného i soudu, že mezi vydáním původního rozhodnutí a nyní přezkoumávaného prvostupňového rozhodnutí nebyl uveden žádný důkaz toho, že předmět každého z rozhodnutí je odlišný. Pokud nepostačuje sdělení ČÚZK ze dne 7. 12.

2020, měl by soud i žalovaný respektovat pravomocné dědické usnesení Okresního soudu v Pardubicích, který potvrdil, že zástavním právem zajištěná pohledávka činí 14.000 Kč. Zástavní právo se zajištěnou pohledávkou tvořilo majetkovou podstatu dědictví a jeho vymazáním byla dědička bez jakéhokoli právního důvodu dědictví zbavena.

[7] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že předmětem projednávané věci bylo pouze posouzení, zda byly dány zákonné důvody pro zastavení řízení dle § 66 odst. 1 písm. h) a § 102 odst. 4 správního řádu. Stěžovatel nepředložil důkazy, které by odůvodňovaly jiné posouzení této věci a vyhovění jeho žádosti, tj. provedení opravy tvrzené chyby v údajích katastru nemovitostí. Krajský soud se řádně vypořádal s otázkou totožnosti předmětu obou žádostí a možností vydat nové rozhodnutí v této věci. Argumentace stěžovatele uplatněná v žalobě, která se týkala věcného posouzení projednávané věci, se zjevně mýjela s předmětem projednávané věci, tj. posouzením zákonnosti důvodů pro zastavení řízení. V projednávané věci se jedná o jedno a totéž zástavní právo zřízené dle odevzdací listiny ze dne 1. 7. 1930, č. j. DI 129/30, podle které bylo zástavní právo zřízeno a prvotně zapsáno do pozemkové knihy. Předmětné zástavní právo bylo z evidence nemovitostí vymazáno, a to na základě stěžovatelem opakovaně rozporovaného prohlášení pro evidenci nemovitostí č. 13 předloženého v rámci procesu komplexního zakládání evidence nemovitostí. Tuto skutečnost stěžovatel nevyvrátil, naopak ji potvrdil svou žádostí ze dne 12. 4. 2021, ke které přiložil mimo jiné předmětnou odevzdací listinu a kopii rozporovaného prohlášení. Stěžovatelův nesouhlas s výmazem předmětného zástavního práva a související námitky nebyly předmětem posouzení v projednávané věci, a proto se jimi krajský soud v napadeném rozsudku nezabýval.

III. Posouzení kasační stížnosti

[8] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti dle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti [§ 109 odst. 4 s. ř. s.].

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správních orgánů, jakož i rozsudku krajského soudu, pro nesrozumitelnost i pro nedostatek důvodů, neboť pouze přezkoumatelné rozhodnutí je zpravidla způsobilé být předmětem hodnocení z hlediska tvrzených nezákonností a vad řízení (srov. např. rozsudek NSS ze dne 28. 8. 2009, č. j. 2 Azs 47/2009 - 71).

[11] Nesrozumitelnost správního rozhodnutí vykládá doktrína obecně jako případy, kdy „nelze seznat, zda a pokud rozhodnutí zasáhlo účastníkovi do jeho práv a povinností... výrok je vnitřně rozporný, kdy nelze zjistit, zda správní orgán žádost zamítl nebo o ní odmítl rozhodnout, případy, kdy nelze seznat, co je zamítavý výrok a co odůvodnění“.

pokračování

Nesrozumitelné je takové rozhodnutí „z něhož není patrné, kdo... je jeho adresátem či tím, kdo má být dotčen na právu“, či má-li nevhodná formulace výroku za následek, že „rozhodnutí nikoho nezavazuje“ (Mazanec, M., Správní soudnictví, Linde, Praha, 1998, s. 198; k tomu srov. např. rozsudek NSS ze dne 8. 7. 2011, č. j. 3 Ads 47/2011 - 74). K náležitostem odůvodnění správních rozhodnutí Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13. 6. 2007, č. j. 5 Afs 115/2006 - 91, konstatoval, že „[o]bsahem odůvodnění rozhodnutí je především rozbor a zhodnocení podkladů rozhodnutí, správní orgán musí uvést, jakými úvahami se při jejich hodnocení řídil, dále jakými úvahami se řídil při výkladu právních předpisů a jejich jednotlivých ustanovení, jakož i to, proč byly aplikovány způsobem, který vedl k výslednému rozhodnutí.“ V odstavci 18. rozsudku ze dne 30. 7. 2013, č. j. 4 As 76/2013 - 21, pak NSS uvedl, že „podle § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, musí správní orgán v odůvodnění uvést důvody výroku, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Smyslem a účelem odůvodnění je ozřejmit, proč správní orgán rozhodl, jak rozhodl, neboť jen tak lze ověřit, že důvody rozhodnutí jsou v souladu s právem a nejsou založeny na libovůli (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 6. 3. 1997, sp. zn. III. ÚS 271/96, č. 24/1997 Sb. ÚS).“

[12] Nepřezkoumatelnost soudního rozhodnutí pro nedostatek důvodů je dána především tehdy, opřel-li soud rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem (viz např. rozsudek ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, č. 133/2004 Sb. NSS), nebo pokud zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (viz např. rozsudek ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007 - 58, rozsudek ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS, či rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 2 Afs 203/2016 - 51). Podobně je např. již zmíněným rozsudkem č. j. 2 Ads 58/2003 - 75 vymezena nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost tak, že za nesrozumitelné je třeba obecně považovat takové rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně, jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán.

[13] Nejvyšší správní soud neshledal rozhodnutí správních orgánů ani rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelnými pro nesrozumitelnost či pro nedostatek důvodů. Z odůvodnění těchto rozhodnutí je totiž zřejmé, že správní orgány i krajský soud posuzovaly podmínky pro zastavení řízení ve věci zástavního práva zřízeného dle odevzdací listiny ze dne 1. 7. 1930, č. j. DI 129/30, k nemovitostem v této listině označeným (srov. zejm. s. 2 a 4 prvostupňového rozhodnutí, s. 4 - 7 rozhodnutí žalovaného a bod 10. a 13. napadeného rozsudku). Ostatně žalobce tento předmět řízení vymezil již svým návrhem na opravu chyby ze dne 12. 4. 2021, resp. nesouhlasem s oznámením o neprovedení opravy chyby v údajích katastru nemovitostí ze dne 17. 5. 2021. O tomto předmětu řízení pak rozhodovaly jak správní orgány, tak krajský soud, přičemž polemiky stěžovatele o existenci několika různých zástavních práv (mimo jiné odůvodněné různou výší pohledávek) byly žalovaným vyvráceny již v napadeném rozhodnutí (viz zejm. s. 5 - 7 rozhodnutí žalovaného; ostatně tyto polemiky neshledává

důvodnými ani ČÚZK ve stěžovatelském odkazovaném sdělení ze dne 7. 12. 2020). Tato tvrzení pak neshledal důvodnými ani krajský soud, přičemž své závěry dostatečně zdůvodnil (viz bod 13. napadeného rozsudku).

[14] Krajský soud uspokojivě odůvodnil též své závěry o důvodnosti zastavení řízení dle § 66 odst. 1 písm. h) ve spojení s § 102 odst. 4 správního řádu z důvodu rozhodnutí o totožném návrhu v předchozím správním řízení. Je sice pravdou, že krajský soud se konkrétněji nevyjádřil ke stěžovatelským předloženým podkladům, které měly být dle jeho tvrzení novými důkazy oproti původnímu řízení ve věci žádosti o opravu chyby (tj. sdělení ČÚZK ze dne 7. 12. 2020 a usnesení Okresního soudu v Pardubicích sp. zn. 32 D 387/2020), nicméně tuto žalobní námitku uspokojivě vypořádal svými závěry, že stěžovatel nepředložil takové nové důkazy, které by opodstatňovaly zahájení nového řízení o žádosti dle § 101 písm. b) správního řádu (viz zejm. bod 12. a 14. napadeného rozsudku). Nejvyšší správní soud připomíná, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamena, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit. Jeho úkolem bylo vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace, což se stalo (srov. např. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Krajský soud pak srozumitelným způsobem vysvětlil, že předmětné zástavní právo bylo z katastru nemovitostí vymazáno na základě Prohlášení pro evidenci nemovitostí, které A. Š., rozená K., podepsala dne 26. 2. 1979 (s tímto podkladem byl ostatně stěžovatel seznámen od počátku řízení, neboť jej přikládal k návrhu ze dne 12. 4. 2021). Skutečnost, že takové prohlášení bylo učiněno v rámci šetření právních vztahů, přičemž orgány geodézie zapisovaly do evidence nemovitostí toho, kdo podle výsledků šetření byl oprávněným nebo povinným, vyplývá ze samotné vyhlášky č. 23/1964 Sb., kterou se prováděl zákon č. 22/1964 Sb., o evidenci nemovitostí, jak ostatně přiléhavě konstatoval krajský soud (viz bod 14. napadeného rozsudku).

[15] Konstatování krajského soudu, že předmětné zástavní právo bylo zapsáno do evidence nemovitostí (na základě darovací a kupní smlouvy ze dne 12. 2. 1969), bylo učiněno s odkazem na odůvodnění rozhodnutí žalovaného (srov. bod 13. napadeného rozsudku). Tedy podkladem tohoto konstatování je odůvodnění rozhodnutí žalovaného, přičemž uvedený závěr přímo nesouvisí s podstatou projednávaného sporu, jímž je posuzování splnění podmínek pro zastavení řízení dle § 66 odst. 1 písm. h) ve spojení s § 102 odst. 4 správního řádu, a nikoli posuzování merita žádosti stěžovatele o opravu chyby v katastrálním operátu. Z téhož důvodu žalovaný ani krajský soud nebyl povinen posuzovat námitky stěžovatele směřující do důvodů nevyhovění nesouhlasu stěžovatele s neprovedením opravy chyby (tj. výslovně se zabývat obsáhlými tvrzeními stěžovatele stran pravomoci k rozhodování o dědictví občanů apod.).

[16] Jelikož kasační soud neshledal správní rozhodnutí ani napadený rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelnými, zabýval se zbylou kasační argumentací týkající se správnosti posouzení věci samé krajským soudem. Ta spočívala zejména v tvrzení o nenaplnění podmínek dle § 66 odst. 1 písm. h) ve spojení s § 102 odst. 4 správního řádu pro zastavení řízení o nesouhlasu stěžovatele s neprovedením opravy chyby dle § 36 katastrálního

pokračování

zákona. Stěžovatel namítal existenci vícero zástavních práv v předmětné věci a předložení nových důkazů, které odůvodňovaly vydání nového rozhodnutí.

[17] Podle § 66 odst. 1 písm. h) správního řádu *řízení o žádosti správní orgán usnesením zastaví, z dalších důvodů stanovených zákonem.*

[18] Podle § 101 písm. b) správního řádu *provést nové řízení a vydat nové rozhodnutí ve věci lze tehdy, jestliže novým rozhodnutím bude vyhověno žádosti, která byla pravomocně zamítnuta.*

[19] Podle § 102 odst. 4 věty první správního řádu *pokud žádost účastníka neodůvodňuje zahájení nového řízení, rozhodne správní orgán usnesením o tom, že se řízení zastaví.*

[20] Pokud jde o námitku, že krajský soud i žalovaný nesprávně ztotožňuje zástavní právo dle odevzdací listiny č. DI 129/30 zajišťující pohledávku ve výši 14.000 Kč se zástavním právem zajišťující pohledávku ve výši 2.800 Kč, tato ve světle okolností daného případu nemůže obstát. Jak bylo již výše naznačeno, žalovaný rozptýlil pochybnosti stěžovatele ohledně namítané výše zajištěné pohledávky, přičemž vysvětlil, že výše pohledávky se měnila v čase (viz zejm. s. 5 - 6 rozhodnutí žalovaného). Na takovém zdůvodnění, tj. že k přepočtu výše zajištěné pohledávky došlo v důsledku tehdejší měnové reformy, zdejší soud nespatřuje ničeho nezákonného. Pokud tedy soud či žalovaný hovoří o zástavním právu zajišťující pohledávku ve výši 14.000 Kč či ve výši 2.800 Kč, jedná se stále o pohledávku, která byla zajištěna zástavním právem zřízeným dle odevzdací listiny ze dne 1. 7. 1930, č. j. DI 129/30. Jakékoli námitky ohledně počtu různých zástavních práv jsou tedy v této souvislosti nepřipadné, neboť, jak bylo již výše vysloveno, správní orgány i krajský soud respektovaly stěžovatelem vymezený předmět správního řízení, které se týkalo právě zástavního práva zřízeného dle odevzdací listiny ze dne 1. 7. 1930, č. j. DI 129/30.

[21] Námitky stran nenaplnění předpokladů pro zastavení řízení z důvodu předložení nových důkazů zdejší soud rovněž neshledal důvodnými. K podmínkám vydání nového rozhodnutí dle § 101 písm. b) správního řádu se vyjádřil zdejší soud již v rozsudku ze dne 30. 10. 2018, č. j. 5 As 122/2016 - 36, č. 3829/2019 Sb. NSS, podle kterého „*podstata toho, proč je možné původně zamítnuté žádosti vyhovět, zpravidla bude spočívat právě ve změně výchozích skutkových či právních okolností věci (někdy se v tomto případě ve zvláštních zákonech hovoří o rozhodování cum clausula rebus sic stantibus či institutu zásadní změny okolností).*“ Taktéž komentářová literatura uvádí, že „*[p]okud žádost účastníka (nebo jeho právního zástupce) neodůvodňuje zahájení nového řízení, rozhodne správní orgán usnesením o tom, že se řízení zastaví. Bude tomu tak typicky v případech, kdy je podána žádost na zahájení nového řízení za účelem vydání nového (pozitivního) rozhodnutí ve věci, ve které bylo dříve vydáno již pravomocné rozhodnutí, aniž by však v mezidobí došlo ke změně okolností, na základě kterých bylo původní negativní rozhodnutí vydáno*“ (viz Potěšil, L., Hejč, D., Rigel, F., Marek, D.: *Správní řád. Komentář.* Praha: C. H. Beck, 2020, komentář k § 102, dostupný z právního informačního systému beck-online).

[22] Zdejší soud v této souvislosti dává za pravdu správním orgánům, jakož i krajskému soudu, že v projednávané věci stěžovatel nepředložil takové důkazy, které by byly způsobilé zvrátit závěr učiněný správními orgány v předchozím řízení o nedůvodnosti žádosti o opravu chyby v katastrálním operátu dle § 36 katastrálního zákona. Stěžovatel uváděl jako nové důkazy sdělení ČÚZK ze dne 7. 12. 2020, č. j. ČÚZK-17666/2020, a usnesení Okresního soudu v Pardubicích sp. zn. 32 D 387/2020. Tyto důkazy skutečně nebyly způsobilé zvrátit předešlý závěr o nedůvodnosti žádosti o opravu chyby v katastrálním operátu, neboť nic relevantního pro danou věc nepřinesly. Obsahem sdělení ČÚZK je toliko odpověď na reakci pana V. Š. související s nezahájením přezkumného řízení ve věci předešlého rozhodnutí žalovaného (ze dne 30. 4. 2020, č. j. ZKI PA-O-07-00227/2020/11). ČÚZK zde konstatoval, že již v rámci nevyhovění podnětu k zahájení přezkumného řízení shledal předchozí rozhodnutí o opravě chyby v katastrálním operátu v souladu s právními předpisy. Pokud jde o usnesení Okresního soudu v Pardubicích sp. zn. 32 D 387/2020, toto se netýká otázky existence předmětného zástavního práva, žádné pro věci relevantní okolnosti z něj nevyplývají (přičemž stěžovatel ani v kasační stížnosti takové okolnosti nespecifikoval). Z těchto podkladů tedy nevyplývají takové skutečnosti, které by ve smyslu výše citované judikatury odůvodňovaly nové rozhodnutí v řízení o žádosti o opravu chyby v katastrálním operátu dle § 36 katastrálního zákona, resp. k věcnému přezkumu této žádosti.

[23] Správní orgány, jakož i krajský soud tedy dospěly ke správnému závěru, že stěžovatel v řízení neuvedl takové nové důkazy, které by mohly mít vliv na změnu závěrů předcházejícího rozhodnutí o opravě chyby v katastrálním operátu, a které by tak odůvodňovaly zahájení nového řízení ve smyslu § 101 písm. b) správního řádu. Nejvyšší správní soud dodává, že v souzené věci se nemohl zabývat meritem žádosti o opravu chyby v katastrálním operátu, ale pouze splněním předpokladů pro zastavení tohoto řízení ve smyslu § 66 odst. 1 písm. h) ve spojení s § 102 odst. 4 správního řádu. Shledal, že tyto předpoklady byly v souzené věci naplněny (viz výše). Úvahy stěžovatele ohledně nespravedlivého odejmutí dědictví nemají v řízení před správními soudy místo, neboť posouzení otázky existence tvrzené pohledávky zajištěné zástavním právem je v pravomoci soudů rozhodujících v občanském soudním řízení.

IV. Závěr a náklady řízení

[24] Uplatněné důvody kasační stížnosti tak nebyly zjištěny, a Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[25] Současně v souladu s § 120 a § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť stěžovatel v něm neměl úspěch a žalovanému v něm žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Osobám zúčastněným na řízení pak v řízení nevznikly žádné uplatnitelné náklady řízení, o kterých by bylo potřeba rozhodovat.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

pokračování

4 As 127/2022-52

V Brně dne 20. prosince 2022

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu